

ling i »Udkast til Lov om Grønlands Selvstyre«, som altså nu er udmøntet i de tre lovforslag.

Den væsentligste årsag hertil er som nævnt de kommende økonomiske forhold, som Dansk Folkeparti nedenfor vil vende tilbage til.

Først ønsker Dansk Folkeparti at knytte enkelte generelle kommentarer til kommissionens arbejde og indstilling.

Arbejdsformen i kommissionen har ikke været tilfredsstillende og slet ikke hensigtsmæssig i forhold til de problemer, der skulle tages stilling til.

Man opdelte ved selve konstitueringen af Grønlandsk-Dansk Selvstyrekommission kommissionen i tre arbejdsgrupper, hvoraf de to er Arbejdsgruppen vedrørende stats- og folkeretlige spørgsmål og Arbejdsgruppen vedrørende erhverv og økonomi. Fra dansk side har førstnævnte gruppe haft repræsentation fra Venstre, Det Radikale Venstre og Enhedslisten, mens den anden gruppe har haft repræsentation fra Socialdemokraterne, Dansk Folkeparti, Socialistisk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti. Herudover blev der også etableret en arbejdsgruppe vedrørende ikkelevende ressourcer, som afleverede sin rapport og indstilling til kommissionen i september 2005.

Ved en gruppes afrapportering til den samlede kommission har det været umuligt for de partier, der ikke var repræsenteret i den pågældende gruppe, at opnå indflydelse på emner, som allerede – og jo ofte under store besværligheder – havde været drøftet, og hvor man ofte havde måttet indgå kompromiser i forhold til hinanden og i forhold til den grønlandske side.

Ud over møderne i de tre arbejdsgrupper har man så yderligere haft særmøder i henholdsvis den samlede danske delegation og den samlede grønlandske delegation.

Dette har givet møderne karakter af, at der var tale om to stater, der forhandlede med hinanden, hvilket jo ofte ikke afspejledes i de meget forskellige politiske holdninger, der findes, ikke mindst i den danske delegation. Men da der således alligevel blev tale om to holdninger over for hinanden – en grønlandsk og en dansk – er det Dansk Folkepartis opfattelse, at det eneste rimelige havde været, om drøftelserne om denne nye selvstyrelov havde været foretaget i direkte forhandlinger mellem landsstyret og regeringen, hvorefter Landstinget og Folketinget havde kunnet tage stilling til resultatet af forhandlingerne.

Ansvar for, at det blev, som det blev – og dermed efter vores opfattelse utilfredsstillende – er ikke kommissionsformandskabets eller kommissionsmedlemmernes. Det ansvar må regeringen og landsstyret påtage sig. Disse to parter burde fra starten have forhandlet direkte med hinanden.

Af det kommissorium, som i Nuuk/Godthåb den 21. juni 2004 blev udstukket af den daværende statsminister, Anders Fogh Rasmussen, og landsstyreformand Hans Enoksen, og som dannede baggrund for Grønlandsk-Dansk Selvstyrekommissions arbejde, fremgår det, at formålet er at sikre »størst mulig grad af ligestilling mellem Grønland og Danmark samt at øge det grønlandske folks selvbestemmelse i størst muligt omfang, inden for rammerne af det eksisterende rigsfællesskab«.

Det er vores opfattelse, at dette formål ikke er blevet opfyldt, dels fordi alene Grønlands Selvstyre får økonomisk udbytte af aftalen, og dels, men måske mest, fordi man fra grønlandsk side snarere har været fokuseret på at forberede Grønlands selvstændighed, således forstået, at selvstyret for en stor del af de grønlandske delegationsmedlemmers side alene har skullet tjene det overordnede formål at være springbræt til egentlig selvstændighed.

Dansk Folkeparti har absolut ikke budt denne dagsorden velkommen og var til tider utilpas ved at skulle involveres i denne dagsorden, som efter vores opfattelse var i modstrid med kommissoriets ånd og bogstav.

Dansk Folkeparti er af den opfattelse, at Grønlands selvstændighed, en egentlig grønlandsk statsdannelse, hverken tjener det danske eller det grønlandske folks interesser. Vi er således varme tilhængere af rigsfællesskabet og ser det meget gerne fortsat og styrket. Der er så utrolig meget, der binder danskere og grønlændere sammen historisk, følelsesmæssigt og familiemæssigt, at det for begge parter efter 300 års tæt samhørighed vil være en historisk fejltagelse, ja ligefrem en historisk katastrofe, at bryde båndene.

Det bør i den forbindelse nævnes, at det er vores opfattelse, at enkelte af de grønlandske politikere – uden megen sans for historie og tradition – i de seneste år ved hjælp af urimelige verbale angreb på Danmark og det danske folk har haft held til at rejse kunstige barrierer mellem grønlandsk og dansk, barrierer, som efter vores opfattelse ikke generelt afspejler grønlandsk sind